

af Statens under de civile Ministerier hørende Bygningsvæsen, findes en Bestemmelse i § 21, hvorefter Entreprenøren skal stille til Regeringens Naadighed Lønningslister og andre Dokumenter, der vedrøre hans Forhold til Haandværkere og andre Arbejdere, og den ærede Ordfører mente her i at kunne finde en Begyndelse til en saadan Kontrol med Arbejdslønnen. Det er, saa vidt jeg kan se, en fuldstændig Fejltagelse. At man vil tage saadanne Forbehold over for Entreprenøren, er jo tilstrækkeligt begrundet derved, at Staten eventuelt vil udbetale den forfaldne Løn til Arbejderne, hvis Entreprenøren ikke opfylder sin Forpligtelse, altsaa maa Regeringen ogsaa sikre sig Udgang til Lønningslisterne for at kunne kontrollere, hvilken Arbejdsløn der er kontraheret mellem Entreprenøren og hans Arbejdere.

Hvad endelig Dagsordenens 2den Punkt angaar, at Regeringen saa vidt muligt skal udbyde Arbejdet sagsvis paa de dertil egnede Omraader, da er dette Punkt formuleret paa en saadan Maade, at der i og for sig ikke er noget at indvende derimod, og naar det allerede i Instruksen for Statens Funktionærer under de civile Ministerier, som ligeledes er vedtrykt det Lovforslag, jeg citerede før, er en Bestemmelse i § 7 om, at omfangsrige Vicitationer som Regel skulle deles i Parceller, og at ved Bygningsarbejder skal Delingen ordentligvis ske efter de forskellige Haandværk, saa er deri jo nedlagt det samme Princip, som omtales her. Men Administrationen maa selvfølgelig forbeholde sig fuldstændig Frihed til at skønne over, paa hvilke Omraader det er hensigtsmæssigt, idet jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Listes Amt 3dje Valgfreds (M. Andersen) i, at det baade kan blive forholdsvis dyrt for Staten at dele saadanne Entrepriser, og tillige vil kunne medføre Gener paa forskellige Omraader ved, at de forskellige Haandværk karambolere ved Udførelsen af Arbejdet. Jeg ser saaledes ikke, at der i den Dagsorden, der foreslaas, er Punkter, som ville være af virkelig Betydning. Der er jo, som jeg har berørt, enkelte Punkter, hvor Regeringen allerede har Øje for, at der vil kunne gøres noget for Arbejderne, men en Opfordring til Regeringen om at vedblive hermed turde være overflødig. Og for saa vidt Dagsordenen, særlig 2den Del af Punkt 1, vedrører Daglønnen, kan Regeringen ikke søle sig opfordret til at forandre sit Syn paa, at det ikke tilkommer Staten at blande sig i Forholdet mellem Entreprenør og Arbejdere paa dette Punkt. Dertil

kommer, at der, som det ærede Mindretal har gjort gældende i Betænkningen, ikke i det praktiske Liv skønnes at være nogen Trang til en Forandring paa disse Punkter, og Regeringen vil derfor, hvis denne Dagsorden, som jeg paa Regeringens Vegne ikke kan tiltraade Vedtagelsen af, desuagtet skal blive vedtaget, ikke søle sig opfordret til at forandre de Bæner, paa hvilke den hidtil er slaaet ind, eller foretage noget Stridt, som den mener vilde forrykke Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder til ensidig Fordel for Arbejderne.

Ordføreren (Trier): Paa adskillige Punkter erkendte jo den højtærede Minister, at de Ønster, som fremsættes i denne Dagsorden, allerede fyldtgøres gennem Regeringens Praksis. Dette vil sikkert i det hele taget lette Gennemførelsen af disse Ønster, som en almindelig Regel. Den Betydning, som Dagsordenen da skalde faa, skalde jo være: Paa den ene Side, hvad der aldrig kan være en Regering ubehageligt, at give den Praksis, Regeringen er slaaet ind paa, en Støtte gennem en Udtalelse fra den lovgivende Forsamling, paa den anden Side at give Stødet til, at det, der nu kun gøres i Ny og Næ, ved det ene eller ved det andet Arbejde, bliver et Princip, der lægges til Grund for den fremtidige Udvikling af alle disse Forhold. Jeg antager derfor, at efter den delvise Smødetommen paa forskellige Punkter, som indeholdtes i den højtærede Ministers Udtalelser, vil der være en saa meget større Anledning for Tinget til uden Betænknelighed at vedtage det foreliggende Forslag. Naar den højtærede Minister udtalte, at der formentlig ved Vicitationer kun tænkes paa Vicitationer af Arbejder i aaben Mark, af Jordarbejder og Bygningsarbejder, saa tror jeg dog ikke, at Udvalgets Tanke har indskrænket sig til Vicitationer udelukkende af denne Art; jeg tror, at man blandt andet ogsaa har tænkt paa Haandværksarbejde i al Almindelighed, hvor der i forskellige Tilfælde har vist sig Ulemper ved Bortlicitationen, som der kunde være Anledning til ved Betalingsvilkkaar som de foreslaaede, at rydde af Vejen. Naar den højtærede Minister mente, at Regeringen ikke kunde paatage sig nogen Garanti for eller nogen Kontrol med Udbetalingen af Arbejdslønnen, saa tyder dog § 21 i det nævnte Reglement paa, at Tanken om en saadan Kontrol ikke ligger uden for Regeringens Tankegang, og den vil vistnok ogsaa kunne føres igennem i videre Omfang, end det allerede er Tilfældet. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i — og har heller ikke misforstaaet